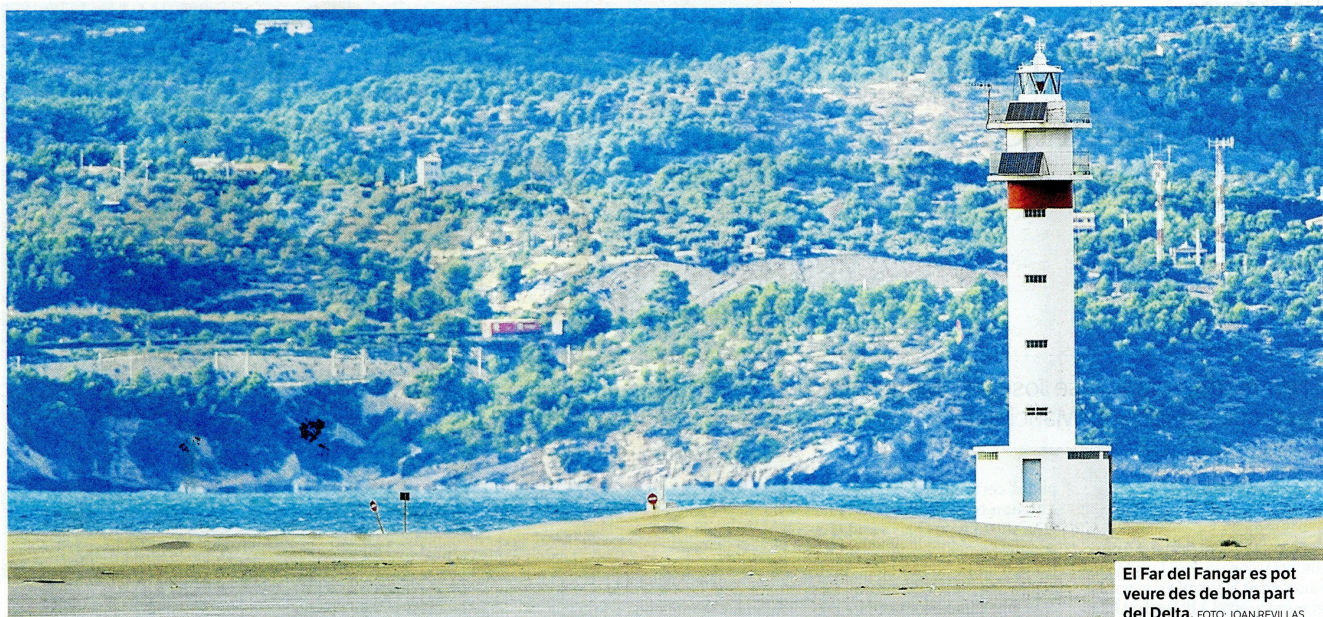

El Far del Fangar es pot veure des de bona part del Delta. FOTO: JOAN REVILLAS

GLÒRIA AZNAR
DELTEBRE

«Quan vaig començar a escriure del Delta se'm va obrir una porta, com un rebost que jo no sabia que el tenia i que estava ple d'olors, de gustos, de paraules, de cares, de les coses que em deien els meus iaïos, de moltíssims detalls». Aquestes paraules de l'escriptor i músic Joan Roca Navarro fan referència a *Melodia d'una absència* (Capital Books), amb la qual transporta els lectors en una ruta pel paradís natural del Delta de l'Ebre i els descobreix un territori mític i màgic, ple de secrets. Des de l'illa de Buda, a la Platja de la Marquesa o als arrossars tan característics.

Als seus iaïos justament dedica el Joan aquesta primera novel·la, que arrenca amb un enterrament, un cotxe de morts que xoca a La Cava, davant dels ulls d'un nen que juga a la pilota. «Qui era el mort, per què xoquen i què hi ha amagat dintre del taüt» són alguns dels interrogants que s'hauran de descobrir d'entre les seves pàgines i que Roca no vol desvetllar perquè «és molt fàcil fer espòilers amb aquesta novel·la», diu. El que sí que revela és que ell és aquell nen d'ulls negres que jugava a la pilota a aquella hora profunda d'una tarda d'agost, igual que el que surt a pescar al riu amb el seu avi.

«Vaig començar a escriure-la el 2014 arran d'un curs d'escriptura», conta Joan. I de la mateixa manera que els misteris de les partitures belluguen la trama, són els personatges els que li dicten el camí a l'autor. «Quan ja tenia mitja obra escrita, ells ja havien agafat el seu caràcter i actuaven en conseqüència. El fet de no te-

nir un guió escrit fa que el procés sigui molt més llarg, però alhora, la novel·la està viva. Escrius perquè també vols saber què passarà. No saps què ha de venir», assenyalava. Amb uns continus flashback i un recorregut que va de Viena a París i al Delta, ja que «a mesura que anava avançant necessitava sortir de la ciutat. Massa cotxes i edificis. Em feia falta un paisatge de contrast, el fang i la terra». Durant gairebé tres anys, la relació amb els seus protagonistes va esdevenir estreta, de tal manera que, un cop acabada, va aparèixer la nostàlgia. «Al Bastien cada dia li passaven moltes coses, per la qual cosa durant uns dies vaig sentir com un enyor d'ell. Em feia falta. Havia de saber si estava bé o no», afirma.

Joan Roca és també músic i compositor. Amb la banda de pop-

«Escriure és el que havia buscat durant tants anys. És el que jo he vingut a fer en aquesta vida»

rock Boira, com a teclista, ha publicat el disc *Al·legoria del Fang*, del qual ha escrit algunes cançons. Un vessant que queda palès a l'obra. En ella, és Mozart qui impregna el relat. «Sempre és bo tornar a Mozart», comenta el Joan, qui afegeix que les ones que fan la seva música li produeixen una sensació molt especial. Tot i això, no va ser la música del compositor del segle XVIII la que el va acompanyar durant la creació de la novel·la. Tampoc la seva pròpia. «Escoltava en bucle *Crises*, de Mike Olfield», al seu despatx de Deltebre, on ens va rebre.

L'escriptor Joan Roca Navarro, a l'illa de Mar, a Deltebre. FOTO: JOAN REVILLAS

El relat
La novel·la d'intriga i misteri transcorre entre Viena, París i un Delta mític i màgic, ple de secrets. Els d'una partitura inacabada, maledida i perillosa.

Així mateix, el thriller també s'atura a la Guerra Civil espanyola, un conflicte sempre obert. «Quan tu tens al teu pare, al teu avi o al teu germà identificat al cementiri és molt fàcil dir que el conflicte s'ha d'oblidar, però si està en una cuneta, aleshores és obscè dir que s'ha de tancar. S'ha de trobar fins a l'últim os, fins a l'última calavera», defensa Joan, encara que reconeix que «trobo que mai no s'acabarà de tancar. Per desgràcia».

A la novel·la la guerra civil està relatada a través de cartes, entre dos personatges, el Tomàs i la Cinta. Una documentació que el Joan Roca va arrebregar quan feia petits viatges a la carnisseria, al fòm o a una botiga de queviures. «Al principi vaig fer alguna entrevista a gent gran, però amb la

càmera no estaven còmodes», explica. Per la qual cosa, «aprofitava per preguntar quan anava a comprar i sempre xerraven».

Però, quina és la melodia del Joan? «El sentiment que m'ha predominat més ha estat el de la il·lusió perquè era un terreny en el qual m'endinsava per primer cop, molt diferent del relat breu que havia escrit», respon. «Perquè ara he vist que escriure és el que jo he vingut a fer aquí. I és una cosa que he estat buscant durant molts anys».

Amb *Melodia d'una absència*, el Joan ha volgut també «que el Delta formés part de la literatura catalana. És un Delta mític, un Delta nou, basat en un paisatge real i que segur que en acabar de llegir-la, els lectors voldran venir aquí baix», conclou.